

František Kozmon

Přeložila Lubica Hricoviniová

Pomsta nezná hranice.

 metafora

Naivně jsem si myslel, že jde o docela tradiční příběh lásky – kluk potká holku, padnou si do oka, on ji vyzve k tanci, ona se bude chvílku ošívát, později se políbí. A potom? Pak budou přece žít šťastně až do smrti!

Vzal jsem ji za ruku a utíkal jsem. Běžel jsem, co mi síly stačily. Šel bych s ní až na konec světa. Tak daleko jsme ale nedošli. Stěží se nám povedlo dostat se za hranice.

Zrovna jsem se probouzel. Vteřina uběhla a já jsem poprvé po dlouhé době netoužil předstírat, že jsem ve skutečnosti někdo jiný. Místo toho, abych všechno svaloval na nějakou noční můru, jsem žil svůj sen. Se zavřenýma očima jsem si představoval společnou budoucnost. Ona a já. Co budu dělat? Kde budeme žít? A hlavně, z čeho? To všechno ztrácelo na významu, dokud jsem měl ji. S ní neexistoval žádný problém, rozprostíral se před námi svět neomezených možností a bylo jen na nás, abychom je využili.

Podvědomě jsem se usmíval. Vtom jsem zaslechl důvěrně známý zvuk, jaký vydává jen odjištěná pojistka pistole. Otevřel jsem oči a díval se rovnou do hlavně vlastní zbraně. A co bylo horší, v rukou ji držela ona.

(Ukázka z knihy)

„Kdysi jsem náhodou natrefila na Kukačku a pak jsem musela přečíst všechny díly série, doporučuji. Knihy se čtou snadno, i když případy a životy hlavních hrdinů lehké nejsou.“

– čtenářská recenze, Databáze knih

„František Kozmon je pro mě zárukou kvality. Ani jedna jeho kniha mě dosud nezklamala.“

„Jsem ráda, že jsem se loni na doporučení pustila do této série. Nelituji ani jedné minuty s ní. Každá další kniha je napsána lépe a lépe. Příběh čtenáře chytí na začátku a pustí jej až na konci.“

– čtenářské recenze, Goodreads

VOLAVKA

František Kozmon

Přeložila Lubica Hricoviniová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Volavka © 2021 by František Kozmon

Translation © Ľubica Hricoviniová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8495-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-8494-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-944-7 (print)

*Tuto knihu věnuji všem,
kteří se v předešlých letech stali součástí Wolfova týmu.
Díky vám je vyšetřování zábavou.*

PROLOG

Krátce před půlnocí se ulice hlavního města pokryté pápěřím sněhu hemžily lidmi. Byl silvestr, venku vládla třeskutá zima. Vřavu, pištění dětí a hudbu doprovázely rány petard z rukou nedočkavců, kteří nevydrželi do velkolepého ohňostroje.

Zatímco se všichni těšili na příchod nového roku, Laura, izolovaná od hluku a bujaré zábavy, přemýšlela, jestli se ho vůbec dožije. V zamčeném mrazicím boxu jí dělalo společnost jen rozpůlené prase visící na háku hlavou dolů.

Už překonala první stadium zuřivosti, kdy bušila na těžké kovové dveře a dožadovala se pomoci. Momentálně seděla schoulená v koutě a objímala si kolena v marné snaze ubránit se chladu. I když byl prosinec, oblékla si šaty nad kolena a tenkou koženkovou bundu. Mráz jí však vteřinu po vteřině vadil mñ. Už se taky málem přestala třást. Pomalu na ni sedala únava. Klesala jí víčka, tuhly svaly, i ten nejmenší pohyb způsoboval bolest.

„Karma je zdarma,“ říkala jí kamarádka Kristína.

Slyšela to od ní přesně dvakrát. Poprvé když holka z vyššího ročníku přebrala Kristíně kluka a vzápětí skončila v nemocnici s mononukleózou. Podruhé když Kristína ukradla kondomy v supermarketu. Načapali ji a vedoucí obchodu se dohodl s jejími rodiči na parádním trestu – měsíc tam myla podlahy.

Teď se v područí karmy ocitla Laura. Za to, co udělala, si taky nic jiného nezasloužila.

„Promiň, maminko, miluju tě,“ zašeptala třesoucím se hlasem.

Rozbrečela se, když si uvědomila, že mámě se už sama neomluví. Svoji dceru si navždy bude pamatovat jako drzou a vzdorovitou puberťačku a jejich posledním rozhovorem zůstane ostrá hádka, která skončila fackou a prásknutím dveří.

Laura sledovala páru, která jí vystupovala z usmrkaného nosu a úst a rychle se rozpouštěla v chladném vzduchu. Fascinovalo ji to, protože byla pořád pod vlivem prášků, které jí někdo podstrčil na večírku – nebo jí mrazem tuhnul mozek? Co si to vlastně vzala?

Najednou se zarazila. „Já kráva! Blbá, debilní kráva!“ nadávala si nahlas, jako by jí to mohlo nějak pomoci. Jako by jí vůbec ještě něco mohlo pomoci!

Došlo jí, že má oheň, který ji může zahřát a zachránit před umrznutím. Z vnitřní kapsy bundy vytáhla balíček cigaret, ve kterém měla schovaný zapalovač. Nemotorně ho obracela v prokřehlých rukách, aby ho dokázala pevněji uchopit. Škrtila čtyřikrát, než se konečně objevil malý plamínek. Nakonec však dosáhla jen toho, že si spálila prsty.

Určitě už přicházela o rozum.

V poblouznění si vzpomněla na jednu pohádku, kterou jí v dětství máma četla před spaním. O holčičce se sirkami. Smutná a děsivá pohádka. Chudá holčička, která prodávala sirky, umrzla jednou v noci na ulici a ráno ji našli s prázdnou krabičkou od sirek. Lidé si mysleli, že se snažila pomocí sirek ohřát, ale ve skutečnosti v jejich malém plamínku holčička viděla svoji mrtvou babičku.

Jako všechny pohádky, které máma Lauře četla, měla i tato poučení. Vysvětlovala své dceři, že holčička sice umrzla, ale z tohoto světa odešla šťastná. Těšilo ji vědomí, že opouští krutý svět a jde za svojí babičkou. Smrt není koncem života, ale spíš šancí na nový začátek s našimi blízkými.

Laura při té vzpomínce řvala jak smyslů zbavená. Trápilo ji, že na ni po smrti nebude nikdo čekat. Dokonce i prarodiče jsou pořád ještě naživu.

Znovu škrtila zapalovačem. Ne proto, aby se ohřála. Doufala, že podobně jako holčička se sirkami taky uvidí v plamínku něco pěkného.

Vtom si uvědomila, že na druhé straně přece jen nebude sama. Bude na ni čekat křeček Barney, i když zrovna tohle ji moc ne-utěšilo. Chudáka křečka sprovodila ze světa vlastníma rukama. Nechtěně, vždyť byla jen hloupé děcko, ale stejně mohla za jeho smrt. Když se jednou sama doma nudila, zjišťovala, jestli Barney umí plavat. Ze začátku to jakž takž zvládal, ale nakonec se utopil. Nevytáhla ho z umyvadla včas, jen přihlížela jeho utrpení. Připadalo jí legrační, jak se pištící křeček snaží vydrápat z vody po kluzké keramice. Dusila se smíchy v hysterickém záchvatu, zatímco Barney bojoval o život. Když si na to teď vzpomněla, bylo jí ze sebe na zvracení.

Karma je zdarma.

Kamarádčina moudrost rezonovala v Lauře čím dál intenzivněji. Už nemyslela na nic jiného než na všechny důvody, pro které si zasloužila zemřít. A nebylo jich málo.

Upadla do mdlob, zbavená jakékoli naděje. V té chvíli, v posledním okamžiku, než definitivně zavřela oči, se dveře mrazicího boxu konečně otevřely.

30. května 2017

Když se Karol Lupták objevil na vrátnici krajského ředitelství policejního sboru, místo vroucného přivítání se dočkal vyjevených pohledů. Kolegové ho neviděli tak dlouho, že byl pro ně stejným zjevením, jako kdyby se po chodbách policejního ředitelství pohyboval jeho zhmotněný duch.

„Karole,“ oslovil ho Adam Vanek zaskočený jeho přítomností, „ty žiješ.“

Lupták se na něj podíval. Kriminalista, kterého po návratu do Bratislavy kontaktoval jako prvního, působil jako ztělesněný oxymóron: v obličeji bledý, ale jinak úplně tmavý, včetně bradky, dlouhých havraních vlasů stažených gumičkou a oblečení, které většinou sestávalo z džínů a trička s potiskem nějaké metalové kapely. Ale stejně byl pořád veselý, usměvavý a ochotný pomoci.

Karol momentálně představoval jeho pravý opak. Měl ohnivě rudé vlasy, lehce zarudlou pokožku od prvního letního sluníčka a na sobě veselou zelenkavou polokošili s potiskem. Z obličeje mu sršela nejistota a na každého vrhal nepřívětivý pohled.

Lupták v té chvíli nevěděl, jestli má mít radost nebo zlost. Konečně ho někdo oslovil, ale dočkal se jen suchého konstatování, které mu připomnělo stejnou emočně bezpříznakovou větu,

jakou ho v práci pokaždé častovali po návštěvě holiče: „Ty jsi ostříhaný.“

Přál si, aby zachytil alespoň nějaké citové zabarvení: „Jsem rád, že žiješ.“ Anebo ještě líp: „Do prdele, ty žiješ! Doufali jsme, žeš dávno chcípnul.“

„To jste si mysleli, že už jsem natáhl bačkory?“ zeptal se nakonec naoko pobaveně, i když se cítil spíš nepřijemně.

„Ne, vždyť vím, že ne, před několika týdnů jsme se přece viděli. To se jen tak říká,“ snažil se Vanek uvést svoje slova na pravou míru. Chtěl kolegu pochválit, že vypadá odpočatě, když byl tak dlouho pryč, ale Karol na to vůbec nevypadal. Navíc ztloustnul a zdánlivě se mu prohloubily kouty, které už neskrýval. „Promiň, po takové době by sis nejspíš zasloužil lepší přivítání, že jo? Ale je ti jasné, že tě všichni rádi vidíme?“

„Z těch pohledů mi to příliš jasné není, ale to je teď jedno,“ zamluvil to radši Karol. „Můžeš mi říct, kdo vyšetřoval ten velký případ obětí, které se našly v lužních lesích?“

„Máš na mysli případ Červ?“ dovtípil se kriminalista. „Patřil Wolfovi. Ale já jsem na tom pracoval taky. Dohromady čtyřicet dva mrtvých, další přibývali za chodu, slušný masakr. Teda... takový bez krve, protože většinou jsme našli jen kostry. Proč to potřebuješ vědět? Ty jsi hledal tu nezvěstnou dívku, že jo? Povedlo se ti ji najít?“

Lupták zavrtěl hlavou. „Předběhli jste mě. Je jednou z těch dva- ačtyřiceti obětí. Její kosti se našli na Židovkách. Proto potřebuju mluvit s Wolfem. Je tady?“

„Ne.“

„Už odešel? Tak brzo? Nebo si vzal dovolenou?“

Vanek se zarazil. „Vlastně... už několik dní se neukázal v práci. Asi nevíš, co se stalo. Je to tak?“

Lupták se zadíval na kolegu s otázkou v očích.

„Zavraždili mu mámu. Přesněji, udělal to jeho nevlastní bratr. Odprásknul ji jeho služební zbraní.“

Karol se na chvíli nezmohl na slovo.

„Je Wolf v pořádku?“

Vanka tím zaskočil. Kriminalista nejistě pokrčil rameny. „Od té doby jsem s ním nemluvil. V práci vycházíme, ale nejsme zrovna... kámoši. Vždyť víš, jaký Wolf je. S kým se vůbec baví, kromě tebe? Jak vidím, ani vy jste nezůstali v kontaktu. Nejspíš na tom nebude nejlíp. Promiň, asi jsem ti to neměl říct takhle, na chodbě a krátce poté, co ses tady konečně objevil. Co ty? Vracíš se do práce?“

„Já...“ koktal Lupták. Samozřejmě, tuhle otázku měl po půl roce neplaceného volna očekávat. Původně si ho vzal jen kvůli protialkoholnímu léčení. Podle plánu měl být pryč tři měsíce, ale po návratu do Bratislavy si však volno ze strachu před opětovným selháním prodloužil na dvojnásobek.

V březnu se pustil do pátrání po kamarádce své dcery Lauře Mrázové. Myslel si, že když se mu povede najít dívku, která údajně utekla z domu, získá zpátky ztracené sebevědomí, o které ho připravilo pracovní selhání i zkrachovalé manželství. Na konci vyšetřování však skončil v baru a objednával si skleničku tvrdého. Naštěstí si před prvním douškem zkusil z internetových článků ověřit identitu vraha a vzápětí místo sebelítosti spěchal z Vídně zpátky do Bratislavy. Před návratem na policejní ředitelství se ale vůbec nezamyslel nad podstatnou otázkou: Chce se doopravdy vrátit zpátky do práce?

„Hej, nechci na tebe tlačit, ty víš, co je pro tebe nejlepší,“ snažil se ho vyvést z rozpaků Vanek.

„Kapitáne Luptáku?“ oslovila ho za zády zaskočená mladá vyšetřovatelka.

„Poručice Horváthová,“ pokynul hlavou Karol, když se k ní otočil. „Ne, nevidíte ducha. Jsem to já, živý a zdravý. Můžete se mě i dotknout, jestli vám to pomůže rychleji se vzpamatovat.“

„Jen jsem vám přišla oznámit, že vás shání major Otčenáš.“

„Ředitel? To už se o mně dozvěděl?“

Vanek pokrčil rameny. „Jak se říká, dobré zprávy se šíří rychle...“

„.... a špatné ještě rychleji,“ doplnil ho Karol a se staženým zadkem se vypravil do kanceláře ředitele.

Přemýšlel, co mu Richard Otčenáš může chtít. Neměl se šéfem nejlepší vztah. Nebo spíš, neměli žádný vztah. Richard si uvědomoval, že Luptáka vystřídal na pozici ředitele a Karol, který kariérní neúspěch těžce snášel, inicioval petici za odvolání nového šéfa. Když neprošla, stáhl se do ulity a s fernetem v ruce zatloukl poslední hřebík do své rakve. S Otčenášem od té doby absolvovali jediný rozhovor mezi čtyřma očima – když ho Lupták přišel požádat o neplacené volno, aby mohl nastoupit na protialkoholní léčení.

„Kapitáne,“ Otčenáš podal Karolovi ruku. „Mám to chápat tak, že se vracíte do služby?“

„Nevím,“ odvětil Lupták nejistě, když si sedal naproti řediteli. Všiml si, že Richard si za dobu jeho nepřítomnosti nechal narůst hustou stříbrnou bradku. Překvapivě mu nepřidávala roky, spíš posílila jeho šarm, autoritu, a hlavně zakryla nevýraznou spodní čelist, kterou celý život považoval za svoji slabou stránku.

Otčenáš se zachmuřil, až mu na čele prudce vyskákaly předtím nepatrné vrásky. „Snad by to už mohlo stačit.“

„Jak to myslíte?“

„Už bylo dost přešlapování na místě. Jak dlouho jste zpátky v Bratislavě? Nejméně tři měsíce, jestli se nemýlím.“

Lupták přikývl.

„Takže? Nemyslíte, že je nejvyšší čas vrátit se do práce?“ pobízel ho Otčenáš.

„Nevím, jestli jsem na to připravený. Jestli zvládnu vyšetřovat nějaký případ.“

Richard zafal ruku v pěst a prudce se napřáhl, jako by chtěl praštit do stolu.

„Do háje,“ zanádal, „co chcete, aby vás někdo vodil za ručičku? Soukromě jste přece vedl nějaké vyšetřování, nebo ne?“

„Odkud to víte?“ divil se Karol.

„Vyžádal jste si informace ze spisu. Čekal jste, že se to ke mně nedostane? Navíc jste se, jen tak mimochodem, postaral o zatčení viníka v jednom neuzavřeném případě. Je to tak?“

„Máte dobře zmapované, čemu jsem se věnoval mimo službu,“ konstatoval Lupták.

„A nevidím jediný důvod, abyste neplacené volno zbytečně natahoval. Z čeho žijete?“ vyzvídal Otčenáš. „Výplatu jste nedostal už víc než půl roku.“

„Úspory,“ odvětil Karol. „Žena mě po rozvodu vyplatila, zůstala bydlet ve společném domě s novým přítelem a dcerou.“

„Předpokládám, že nechcete zbytek života strávit v podnájmu. Bylo by fajn přestat utrácet úspory, nemyslíte? Kromě toho, čeho se vlastně bojíte?“

Lupták se na něj nechápavě zadíval. „Že znovu začnu pít?“

„A řešením je, že už nikdy nenastoupíte do práce? Jakou máte alternativu?“ ptal se ho Richard, ale než dostal odpověď, pokračoval: „Já vám to řeknu. Dva roky si budete hrát na soukromé očko, což znamená honění se s foťákem za nevěrnými manžely a manželkami. Ani se nenadějete a skončíte jako nějaký člen ochranky. Když si pak uvědomíte, v jakých sračkách jste se ocitl, začnete znovu chlastat. To chcete?“

„Ne.“

„Tak co teda? Nastoupíte dnes anebo to raději necháme na začátek nového měsíce?“

„Není to jedno?“ nadhodil Karol, protože konec května už se blížil.

„Máte pravdu, necháme to na začátek června, výborně,“ zaradoval se Otčenáš. „Tím pádem je to všechno. Děkuju, že jste se přišel ukázat, a těším se na další spolupráci.“

Lupták si zmateně stounul. Ani nevěděl jak a otázku, kterou si v duchu nesměle kladl, měl zodpovězenou. Znovu nastupuje do práce. Prvního června. Čili... pozítří.

Ředitel ho doslova převálcoval argumenty a on málem zapomněl, proč sem vlastně přišel. Zastavil se ve dveřích a hledal správná slova.

Otčenáš si to vysvětlil jako zaváhání a pustil se do dalšího přesvědčování. „Hlavně o sobě přestaňte pochybovat. Neznáme se dlouho, ale viděl jsem vaše statistiky. Máte na kontě nejlepší poměr uzavřených případů z celého vyšetřovatelského týmu. Dopustil jste se nějakých chyb. To je normální, o tom bych vám mohl vykládat. Jak se říká, není umění padnout, ale vstát, nebo... něco takového. Chápeme se, že jo?“

Karol sraštil čelo. „Jde o něco jiného. Chtěl jsem s vámi probrat případ Červ.“

„Poslouchám.“

„Chytili jste nesprávného vraha. Ten chlápek, který má údajně na svědomí dvaatřicet obětí, to udělat nemohl. Alespoň ne sám.“

Otčenáš ztuhl, nešlo mu do hlavy, o čem to Lupták mluví. „Jak to myslíte? Vrah se nám prakticky přiznal. Když jsme ho chytli, spáchal sebevraždu, což je podle mých zkušeností příkladné doznání viny.“

„Netvrdím, že byl úplně nevinný. Ale určitě v tom nejel sám. Jsem o tom přesvědčený. Pátral jsem po dívce, jedné z obětí v případě. Někdo ji vylákal do Vídně a ten někdo není váš vrah. Minimálně s ním spolupracoval. Nejspíš se jedná o něco mnohem většího. Potřebuju, abyste vyšetřování znovu otevřeli,“ vyslovil svůj požadavek Karol.

„To nebude tak jednoduché,“ oznámil mu ředitel. „Byl to mezinárodní případ. Pro rakouskou stranu je jednoznačně uzavřený a u nás... je to komplikované.“

„Co se stalo s Wolfem? Slyšel jsem o jeho matce.“

„Tím pádem víte to podstatné.“

„Ale proč teď není v práci?“ vyptával se Lupták dál, protože věděl, že jeho kolega operativce neměl s matkou nejlepší vztahy.

„Hledá Patrika. Navzdory tomu, že jsem mu to výslovně zakázal,“ odvětil Otčenáš s těžkým povzdechem. „Jaký případ jste vlastně řešil v době své nepřítomnosti? Jestli máme znovu otevřít mezinárodní vyšetřování, potřebuju víc informací.“

Lupták se zhluboka nadechl. „Začalo to tím, že mě moje dcera požádala, abych našel její nezvěstnou kamarádku.“

„Asi bude lepší, když si zase sedneme,“ dovtlpil se ředitel a objednal u asistentky dvě kávy.

2. května 2017

Když Karol Lupták přijel do Vídně, neměl moc informací. Zavedlo ho tam pátrání po Lauře Mrázové, kamarádce jeho jediné dcery Kristíny. V uplynulých dvou týdnech odhalil komplikovanou minulost rebelující puberťačky, která opakovaně utíkala z domu. Předtím se Laura jen ukrývala u starší nevlastní sestry, ale tentokrát zmizela beze stopy. Před útekem slíbila Kristíně, že jí napíše, ale už se jí neozvala. Luptákovi se nakonec přece jen povedlo něco zjistit. Laura si vydíráním obstarala bankovní kartu s nemalou sumou, která jí pravděpodobně měla pomoci začít nový život. Právě výpis z účtu mu napověděl, kam směřovaly kroky dívky na útěku. Kartu však použila jen dvakrát, většina získané sumy zůstala měsíce nedotčená na účtu. První stopou byla platba za lístek na koncert americké zpěvačky, která měla ve Vídni vystupovat, a druhou byl výběr hotovosti z bankomatu.

Lístek na koncert Laura nevyužila. Lupták se na internetu dočetl, že známá zpěvačka událost zrušila kvůli zdravotním problémům. A tak mu zbyla druhá, na první pohled téměř zbytečná stopa. Ale stejně si ji jel osobně ověřit. Protože Kristína do něj vkládala velké naděje a nechtěl ji znovu zklamat, byl odhodlaný udělat všechno, aby zjistil, co se s Laurou stalo. Když se ocitl na vídeňské adrese uvedené na výpisu z účtu, zrodila se v něm jiskřička naděje. Bankomat se totiž nacházel ve foyer luxusního pětihvězdičkového hotelu.

Lupták se chvíli rozhlížel, než objevil kameru s objektivem naměřeným přímo na bankomat. Zvažoval další postup. Bylo mu jasné, že ke kamerovým záznamům se hned tak snadno nedostane,

navíc mohly být už dávno smazané. Přece jen se o to alespoň pokusil. Pomyšlení na Kristínu mu dodávalo potřebnou motivaci.

Přesunul se do řady u recepce. Po zdlouhavém čekání ho mladická usměvavá recepční nejdřív pozdravila německy, ale když jí odpověděl anglicky, automaticky se přizpůsobila. „Máte rezervaci?“

„Nechci se ubytovat,“ zavrtil Lupták hlavou. „Rád bych si promluvil s manažerem hotelu.“

Recepční na něj okamžitě vrhla ustaraný pohled. „Jste náš host? Vyskytl se nějaký problém?“

Karol se zhluboka nadechl. Chystal se představit jako policista ze Slovenska a vysvětlit jí, že vyšetřuje případ. Nakonec se ale rozhodl pro jinou verzi příběhu. Předpokládal, že když zahraje na city, bude mít víc štěstí než vyšetřovatel mimo službu bez soudního příkazu v ruce.

„Jedná se o moji neteř. Je neznámá a stopa vede do vašeho hotelu. Chci vás požádat o pomoc. Možná... možná se díky vám ještě najde.“

Na recepční zapůsobila naléhavost v jeho hlase. Požádala ho, aby se posadil v hale, a přislíbila, že se mu pokusí pomoci.

Vyšetřovatel ze Slovenska se o patnáct minut později ocitl v kanceláři hotelového manažera a vysvětloval mu okolnosti případu.

„Moje neteř byla zaručeně ve vašem hotelu. Na silvestra si vybrala peníze z bankomatu ve vestibulu. Nevím, jestli tady byla taky ubytovaná, ale asi není obvyklé, že si sem lidé běžně chodívají vybírat peníze.“ Lupták mluvil anglicky rychle a s gramatickými chybami.

„Promiňte, je mi líto, co se stalo vaší neteři, ale co ode mě očekáváte?“ nechápal hotelový manažer, který měl místy problém porozumět lámané angličtině Slováka sedícího naproti.

„Chtěl bych se podívat na kamerový záznam z toho dne.“

„Jak by vám to mohlo pomoci?“

„Možná nebyla sama. Kdybychom zjistili, že byla ve společnosti někoho, posunulo by nás to v pátrání,“ vysvětloval Lupták.

Manažer zklamaně zkrivil ústa. „Bohužel, nevyhovíme vám.“

„Znamená to, že záznamy už neexistují?“ domníval se Karol.

„Znamená to, že ty záznamy nemůžeme pouštět někomu, kdo k nám přijde jen tak z ulice. Kdybyste byl od policie a vedl byste vyšetřování... obrátil jste se na policii? Kdyby to považovali za relevantní, přišli by za námi sami, nemyslíte?“

Lupták otevřel ústa, ale nevydal ani hlásku. Uvědomil si, že by mu nejspíš nepomohlo, kdyby teď změnil svoji verzi a začal by tvrdit, že je od slovenské policie. Zejména když neměl k dispozici soudní příkaz. Nakonec alespoň vytáhl Lauřinu fotografii, kterou si vytiskl před cestou do Vídně. „Neviděl jste náhodou tuto dívku?“

Manažer na okamžik předstíral, že se při pohledu na fotku snaží vzpomenout si. Na Karolův vkus se na ni díval až příliš dlouho.

„Já trávím většinu času v kanceláři,“ konstatoval nakonec neutrálně.

„V tom případě bych se rád zeptal vašich zaměstnanců,“ nadhodil Lupták, jako by žádal o svolení.

Manažer zaváhal, nechtěl zoufalého muže přímo odmítnout. „Bude lepší, když to udělám já. Můžete mi tady tu fotografii nechat?“

„Děkuji vám.“

Karol napsal na zadní stranu fotky svoje telefonní číslo a nechal se vyprovodit zpátky na recepci.

10. května 2017

Lupták celý týden doufal, že se mu manažer vídeňského hotelu ozve. Někdo ze zaměstnanců přece musel Lauru vidět.

Manažer se však neozýval, a tak se Lupták rozhodl pro opětovný výlet za hranice s další fotografií Laury. Ukazoval ji každému, kdo mu přišel do cesty, s otázkou: „Neviděli jste tuto dívku?“

Ptal se dívek na recepci, číšníků v hotelovém baru, dokonce se mu povedlo vyrušit i uklízečky a pracovnice prádelny. K jeho zklamání každý nad Lauřinou fotkou jen záporně vrtěl hlavou.

Neodradilo ho to. Byl odhodlaný ukázat fotografii každému hotelovému zaměstnanci, na kterého natrefí. Až dokud ho nezastavil robustní pracovník ostrahy.

„Pojďte se mnou,“ vyzval ho anglicky; přízvukem připomínal Arnolda Schwarzeneggera z první části Terminátora.

Lupták vystrašeně schoval Lauřin obrázek a s obavami, že ho vyhodí z hotelu, následoval pracovníka ostrahy. Ten ho však nevedl zpátky do vestibulu, ale ve výtahu zmáčkl tlačítko do suterénu.

„To bude nějaký omyl,“ domníval se Lupták, který se vylekal při představě, že ho možná čeká ještě něco horšího než pouhý vyha-zov na ulici. „Jsem zoufalý! Svoji neter hledám už měsíce a stopy mě přivedly k vám. Kdyby o ní někdo něco věděl, jsem ochotný zaplatit za jakoukoli informaci.“

Karol nevycházel z údivu, když nakonec skončil v místnosti plné monitorů, kde mohl sledovat dění v různých částech hotelu. Před nimi seděl v křesle na kolečkách manažer.

„Lass uns in Ruhe, aber bewache die Tür,“ požádal pracovníka ostrahy. *Nech nás o samotě, ale hlídej dveře.*

„Dnes se vám povedlo vyvolat v hotelu pořádný rozruch. Už i hosté se na vás vyptávají,“ konstatoval, když zůstali s Luptákem sami, přičemž automaticky přešel do angličtiny.

Karol se cítil nepříjemně. „Promiňte, to jsem doopravdy nechtěl. Ale když jste se mi neozval... musíte mě pochopit, celá rodina je zoufalá. Laura je pro moji sestru vším.“

„Já vám rozumím.“ Manažer mu naznačil, aby si sedl. „Ale pochopte i vy mě. Pečuji o dobré jméno hotelu, a kdyby se začala šířit zpráva, že se tady ztratila nějaká holka ze Slovenska, měl bych na krku vážný problém.“

„Nepřijel jsem sem nikoho obviňovat. Otevřeně přiznávám, že Laura není žádná... svěťice. Utekla z domu, když se jí povedlo... našetřit dost peněz. Ale z té sumy téměř nic neutratila. Jediný výběr z bankomatu udělala právě u vás a nechce se mi věřit, že je to absolutní náhoda. Jestli mi umožníte podívat se na záznam z toho dne, dám vám pokoj.“

Manažer upřel pozornost na velký monitor před nimi. Chvilí něco tupal do klávesnice, dokud nenašel, co hledal. Ale dřív, než pustil záznam, obrátil se ještě jednou na Luptáka. „Abychom si rozuměli. Tohle je jen mezi námi. Ukážu vám to, abyste měl klid na duši. Ale nemůžete s tím nic udělat. Pravděpodobně vám to stejně nijak nepomůže. Jen vám to potvrdí, jestli tady Laura byla. Nic víc. Proto vás chci poprosit, abyste s tím nechodil na policii. Jinak ten záznam neexistuje. Je to jasné?“

Lupták beze slova přikývl, očima už nedočkavě fixoval monitor. Překvapilo ho, když namísto bankomatu uviděl v záběru jen prázdnou chodbu. Zpočátku se nic nedělo. Zaujalo ho datum a čas záznamu uvedený v pravém horním rohu – poslední den v roce, dvě hodiny před půlnocí. Po minutě se v záběru objevila Laura. Měla na sobě krátké šaty a koženkovou bundu, na nohou vysoké boty a byla výrazně nalíčená. Pohled klopila k zemi, dlouhé vyžehlené vlasy jí místy padaly do obličeje, nemotorně se vlekla a občas se opírala o zeď.

„Co je s ní?“ divil se Lupták.

„Pravděpodobně si něco vzala,“ konstatoval hotelový manažer.

Laura se na chvíli zastavila, nejspíš se jí udělalo nevolno. Zády se opřela o zeď, sklouzla na podlahu a snažila se zhluboka nadechnout. Najednou upřela pohled přímo do objektivu bezpečnostní kamery. V očích měla strach. Prudce se ohlédla. Spěšně se zvedla a dala se na útěk. Do několika vteřin se znovu ztratila ze záběru.

Manažer zastavil video. „To je poslední záběr, na kterém jsme našli vaši neter.“

„Jak to myslíte? Poslední? Kde je ta kamera?“ vyptával se Lupták.

„Na chodbě za hotelovou kuchyní.“

„Neobjevila se na žádné další kameře? Jak to máte pokryté?“

„Poměrně dobře, podívejte se.“ Manažer pustil pokračování videa. V záběru se tentokrát objevil mladý muž. Do obličeje zakrytého kapucí mu nebylo moc vidět, jako by se vědomě vyhýbal objektivu kamery.

Kráčel svižně, ale nespěchal jako Laura. Možná ji sledoval, protože ze záběru zmizel na stejném místě. Určitě ji musel před sebou na chodbě vidět.

V té chvíli manažer znovu zastavil video a přepnul na další s vysvětlením: „Toto je záznam z vedlejší kamery na druhém konci chodby.“

Lupták se díval na monitor, kde se znovu objevil záhadný chlápek. Už kráčel rychleji, kapuci si ještě víc stáhl do obličeje a ruce měl schované v kapsách. Než se znovu vytratil, uběhlo necelých pět vteřin.

„Vraťte se k tomu prvnímu videu,“ požádal Karol manažera.

Znovu se společně podívali na Lauru, jak ztěžka prošla chodbou, na krátkou chvíli se zastavila a najednou se rozběhla. Sledovali taky muže, který se objevil za ní, jako by ji pronásledoval. Pak manažer plynule pustil další video, na kterém se objevil už jen ten muž.

Lupták nevěřil vlastním očím. „Nemohla se propadnout do země! Musí tam být nějaký slepý bod. Někaké dveře, které nejsou na záběru?“

Manažer vrtěl hlavou. „Jsme u kuchyní, je tam mrazicí místnost, odkud se dá vyjít zas jen na tuto chodbu. Přístup do ní má pouze personál. Nechápu, jak se tam vůbec ocitla. Neměla tam co dělat.“

Karol sevřel rty a kousl se do jazyka. Štvalo ho, že manažer je schopný vyslovit něco takového. Samozřejmě, že tam nejspíš neměla být, ale to nic neměnilo na faktu, že jí nepomohli a nezachránili ji. Nakonec požádal manažera, aby mu pustil videa ještě do třetice.

„Neuvidíte nic víc, než jsem vám ukázal. Já sám jsem si nad tím lámal hlavu. Je to záhada.“

Lupták navzdory tomu trval na svém, a tak mu manažer vyhověl.

„Tři a půl minuty,“ řekl Lupták najednou, když potřetí zastavili druhé video.

„Prosím?“ nechápal manažer.

„Tři a půl minuty. Přesně tolik trvalo tomu chlapíkovi, než se ukázal na druhém záběru. Jestli jsem to správně pochopil, je tam vzdálenost pouhých několika metrů. Takže jestliže kráčel plynule, nemohlo mu to trvat tak dlouho.“

„Možná se zastavil.“

„Ale proč?“ položil si Lupták otázku, na kterou neznali odpověď.

„To nevím. Ale my dva to nevyřešíme a jak jsme se domluvili, policii do toho nebudeme zatahovat,“ připomenul mu manažer.

„Můžu se jít podívat do toho chladicího prostoru?“

„Máte chuť umrznout?“ zažertoval manažer.

Karol nevypadal, že by se bavil. „Ne, ale rozhodně mi to pomůže, abych do celé situace nemusel zatahovat policii.“

Manažerovi se nelíbil tón jeho hlasu ani obsah jeho slov. „Myslel jsem, že jsme se na tom dohodli hned na začátku.“

„A já jsem si myslel, že jste přede mnou neskrývali nic závažného. Jak dlouho jste o tomhle věděl a nic jste nenahlásil? Vždyť je to trestné! Tedy, minimálně to není správné...“

Hotelový manažer se tvářil rozčarovane, trucovité si překřížil ruce na hrudi. Luptákovo obviňování z nedbalosti se mu nelíbilo. Přece projevil dobrou vůli už jen tím, že ho k jejich záznamům pustil.

„Té noci jsme měli plné ruce práce. Ale když vám to pomůže, prosím, pojďme se podívat do naší mrazírny.“

Karol se nechal doprovodit do přízemí. Spolu s manažerem prošli hotelovou restaurací do kuchyně, až se ocitli na chodbě, kterou poznal podle záznamů z bezpečnostní kamery.

„Na monitoru vypadala větší,“ konstatoval.

„Panoramatický záběr,“ objasnil mu zkreslení manažer.

Karol upřel pozornost na těžké kovové dveře, ke kterým směřovali. Uvědomil si, že ani jedna ze dvou kamer, které snímaly prostor chodby, na ně nedosáhla, protože byly přesně uprostřed.

„Dá se z této chodby dostat zpátky do kuchyně i jinou cestou?“ zajímal se.

„Prakticky je to slepá ulička, za rohem je jen systém na vypouštění odpadu. Abych vám to vysvětlil, z této strany ulice jsme v prvním patře. Takže jsme museli přijít s efektivním způsobem vynášení odpadků, aniž by je hosté měli na očích. Ale člověk se tou cestou ven nedostane, pokud nechce skončit zaneřádný,“ objasnil mu manažer hotelu a zároveň odjistil pojistku na mrazicí místnosti.

Karola zarazilo, jak snadné je dostat se dovnitř. „Ty dveře se vůbec nezamykají?“

Manažer zavrtěl hlavou. „Není to trezor, proč bychom je zamýkali? Dveře musí hlavně dobře těsnit, aby zevnitř neunikal chlad. Kromě toho jde o služební prostory, vaše neteř tady neměla co dělat.“

„Nevšiml jsem si, že byste to měli označené zákazem vstupu.“

„Až doteď to nebylo potřeba.“

Lupták vešel dovnitř a pocítil náhlou změnu teploty. Chvilí se rozhlížel ve snaze najít nějaký jiný východ, ale obklopovaly ho jen čtyři kovové stěny, které uchovávaly v chladu rozporcované maso a jiné mražené potraviny.

„Jestli Laura vešla dovnitř, jinudy než těmito dveřmi vyjít nemohla, že?“ předpokládal Karol, když se ocitl znovu na chodbě.

„Stačí vám to?“ ujišťoval se manažer, když dveře znovu zavřel. „Uvnitř je výdejní okýnko do kuchyně, ale využívá se jen v urgentních případech. Je to kvůli těsnění a udržování stabilní teploty pod bodem mrazu, ale to by vám líp vysvětlil nějaký expert.“

„Takže člověk by se tím okýnkem neprotáhl?“

„Nevím, možná, ale v kuchyni máme další kameru a na té se vaše neteř neobjevila. Tohle vám bude muset stačit.“

„Promiňte, ale nestačí,“ řekl Lupták ostře. „A vám by to už vůbec nemělo stačit. Z vašeho hotelu beze stopy zmizela nezletilá dívka a vy jste nehnuli prstem, abyste tomu zabránili... anebo abyste pomohli alespoň potom.“

„Doprovody to byl mimořádně náročný večer. Na tohle jsme tenkrát nepřišli,“ obhajoval se manažer.

„Fakt se chcete vymlouvat na silvestra?“

„Nemluvím o silvestru. Vy nevíte, co se u nás té noci stalo?“

Lupták se tvářil nechápavě.

„Zoe Bishop tady zkolabovala. Byla toho plná média. Proto nemám potřebu ještě víc kazit reputaci hotelu.“

„To jméno mi něco říká...“ snažil se vzpomenout si Karol, který se musel znovu kousnout do jazyka, aby někoho neurazil.

„Ta americká zpěvačka,“ upřesnil manažer hotelu. „Mladinká, vy ji nejspíš nemůžete znát, i když nevím, jakou hudbu posloucháte.“

„Neměla mít ve Vídni dva měsíce předtím koncert?“ vzpomněl si konečně Lupták, kde to jméno už slyšel. Laura si koupila lístek na její vystoupení.

„Přesně tak,“ přitakal vyjevený manažer. Doprovody by od muže jeho věku nečekal, že bude znát tvorbu, nebo dokonce data koncertů americké popové hvězdičky. „Byl to závěr její koncertní šňůry po Evropě. Ale musela ho ze zdravotních důvodů zrušit.“

„Co tady dělala na silvestra?“

„Pořádala soukromý večírek. Bylo jí líto, že musela zrušit koncert. Vídeň má moc ráda. Tedy měla.“

„Ona... zemřela?“ lekl se Lupták.

„Ne, chraň Bůh!“ Manažer sepal ruce v náznaku modlitby. „Naštěstí jí pomohli naši skvělí doktoři. Ale od té doby se tady neukázala, proto se obávám, jestli náhodou na nás kvůli tomu incidentu nezanevřela.“

„Myslíte si, že se toho novoročního večírku mohla zúčastnit taky moje neteř?“

„Pche,“ vyprskl manažer pohrdavě. „O tom pochybuju. Ani já jsem se na něj nedostal. Ne že bych se o to nějak moc snažil... Zkrátka byla to událost jen pro zvané.“

„A co ten chlap, který se objevil na záběru těsně za Laurou?“ zkoušel to Lupták dál.

„Už překračujete meze. Je načase, abyste opustil prostory našeho hotelu.“

„V tom případě se musím legitimovat. Jsem kapitán Karol Lupták ze slovenské policie a je ve vašem zájmu, abyste se mnou i nadále v plné míře spolupracoval.“

20. října 2016

Zoe Bishop stála před plně vyprodanou koncertní halou v německém Mnichově. Právě dozpívala jeden z hitů ze svého posledního alba a na okamžik se nechala unášet atmosférou. Lidé mávali rukama, tancovali, užívali si její vystoupení. Na pódium vběhli dva tanečníci, kteří ohromili publikum salty. To bylo znamení pro Zoe – spěchala do zákulisí, aby se převlékla, ten večer už potřetí.

Jakmile se ocitla za oponou, obklopil ji tým lidí – maskérka jí kontrolovala líčení, vlasový specialista upravoval početné přičesky tak, aby vydržely po zbytek koncertu, dvě další holky jí pomáhaly z kostýmu a začaly jí zavazovat korzet. Ještě než poprvé zatáhly, pocítila, jak ji píchlo u srdce.

Její manažer, který dohlížel na to, aby všechno šlapalo podle plánu, k ní okamžitě přiběhl. „Jsi v pořádku?“

„Jo, jsem v pohodě, jen už potřebuju pauzu,“ ujišťovala ho Zoe.

„Ve Vídni tě čeká poslední koncert a pak budeš mít několik měsíců přestávku. Takže už jenom jedno vystoupení, to dáš, ne?“

Zoe přikývla. Sotva si svažila rty vodou, už zazněly první tóny další písničky. Měla být na pódiu. Rozběhla se zpátky, jen tak tak stihla popadnout mikrofon, který jí podával technik. Znovu se ocitla v záři reflektorů. Odzpívala skladbu s náročnou choreografií, ale už na jejím konci pocítovala zhoršené dýchání. Ztrácela koncentraci, dokonce jí unikl i jeden falešný tón. Máma, která poslouchala celý koncert v zákulisí, jí to určitě na konci připomene.

Zoe naznačila tanečníkům, aby ještě chvíli bavili publikum. Odběhla ke vstupu do zákulisí a oznámila manažerovi, že koncert musí zkrátit.

Nelíbilo se mu to, pokoušel se alespoň o kompromis. „Máš na programu ještě šest písniček a přídavek. Můžu škrtnout ty taneční věci, jestli se na to necítíš, a dáš jen dvě závěrečné balady. Přídavek nahradíme akustickou verzí „Kdybys věděl“. Sedět a zpívat ještě zvládneš, ne?“

Zoe přikývla. „Snad jo.“

„Dobře. Tu akustiku musíme dát, jinak budou lidi naštvaní, takhle alespoň zažijí něco jiného, než co jsme jim nabídli na jiných koncertech. Možná to taky nahrajeme na mobil a dáme na tvůj Instagram, co ty na to?“ spekuloval manažer, jak ze situace vytěžit co nejvíc.

„Je mi to jedno, hlavně si už chci lehnout.“

„Tři písničky, pak už jen poslední koncert ve Vídni.“

Zoe se vrátila na pódium. Začala hrát její oblíbená balada. Text k ní si napsala sama, byla na ni hrdá, i když hudbu nakonec složilo dvanáct různých hudebních producentů. Sedla si na reproduktor a začala zpívat. Nedostala se však ani k refrénu, když omdlela a upadla.

Probrala se v sanitce cestou do nemocnice. Na obličej měla dýchací masku, zdravotník jí svítil do očí. I když ho vnímala, pořád nebyla úplně při smyslech.

V nemocničním pokoji slyšela, jak se její máma hádá s manažerem. Máma trvala na tom, že koncertní turné ukončí předčasně a vezmou ji zpátky do Spojených států. Manažer zas trval na tom, aby odcestovali do Vídně, jinak jim hrozí mediální skandál. Máma však měla poslední slovo. Prohlásila, že to jako zákonná zástupkyně nedovolí.

Pak se vypravila hledat lékaře, protože chtěla získat víc informací o zdravotním stavu své dcery.

Zoe se chtěla manažerovi omluvit za to, že ho zklamala, ale byl k ní otočený zády a nevšiml si, že už se probudila. Vytáhl mobil, aby vyřídil telefonát.

„Do Vídně nepřijedeme, nemůžu s tím nic udělat. To nevím. Musíme to přeložit. Nevím na kdy. Netuším, dohodneme se později. Teď musím končit.“

Zoe netušila, s kým její manažer mluvil. Došlo jí to až mnohem později, avšak ani jeho v té chvíli nezajímal zrušený koncert. Řešil její zdraví a právě nečekaný kolaps zmařil jeho plány na její ochranu.

23. května 2017

Marek Wolf seděl s rukama v poutech v bytě, ve kterém vyrůstal a který kdysi patřil jeho babičce. Pořád zpracovával šok z krvavé scény. Našel zavražděnou matku, která mu jen několik minut předtím volala a s křikem ho prosila o pomoc. Přišel pozdě, už ležela na podlaze v kuchyni v kaluži krve s prostřelenou hlavou. Jeho služební zbraň byla pohozená vedle ní.

Patrik?

Pomyslel na nevlastního bratra, kterého ve skutečnosti spěchal zachránit před matkou. Sám sebe proklínal za to, že o něm vůbec dokázal přemýšlet jako o vrahovi. Ale v té chvíli to bylo jediné logické vysvětlení.

Co se odehrálo mezi Patrikem a mámou?

Proč vzal jeho služební zbraň?

Byli v bytě sami dva anebo s nimi byl někdo třetí?

Wolf nedostal prostor na prohlídku místa činu ani na zamyšlení. Vzápětí totiž vtrhla dovnitř policie, sotva stihl zvednout ruce nad hlavu. Dělal, co jim přikazoval protokol. I když ho znali, tasili zbraně. Věděl, že nemají na výběr, a tak se nechal spoutat.

Drželi ho stranou. Zavřeli ho do pokoje, ve kterém bydlel jako kluk až do osmnácti let, zatímco čekali na kriminalistický tým a soudního lékaře. Ten konstatoval, co každému už na první pohled připadalo samozřejmé – měli co do činění s obětí vraždy.

Do místnosti nahlédl Wolfův blízký kolega Adam Vanek a přerušil tok jeho myšlenek.

„Marku?“ oslovil ho tónem určeným pro starého známého, se kterým jste se roky neviděli a nejste si docela jistí, jestli je to doopravdy on.

Wolf mlčky zvedl spoutané ruce a vykouznil neurčitou grimasu, jako by chtěl říct: *Vidíš, jak jsem dopadl?*

„To se vysvětlí,“ přesvědčoval ho Vanek. „Promiň, že ti ty želízka hned nesundám, i když je mi jasné, že tys to neudělal.“

Marek se pokusil o rozpačitý úsměv, ale pořád se nezmohl na slovo.

Vanek přistoupil blíž. „Co se vlastně stalo?“ zeptal se opatrně.

Wolf neodpověděl ani na přímou otázku. Dokonce odvrátil zrak.

Jeho kolega se nervózně zasmál. „Snad nepotřebuješ obhájece?“

Marek pokrčil rameny. „To mi řeknete vy po prohlídce místa činu. Ale i bez ní je jasné, že vražedná zbraň je moje služební de-vítka.“

Vanek zalapal po dechu. „J-jak to?“

„To se taky snažím pochopit.“

„Patrik?“ kriminalistický technik nedal svému kolegovi pokoj.

„Nevím, Adame, nevím!“ zareagoval Wolf podrážděně. „Ještě jsem to nezpracoval. Nedovedu pochopit, co se tady odehrálo. Můj mozek to zkrátka nedokáže přijmout.“

„Promiň, chápu,“ omlouval se Vanek a raději nechal Wolfa o samotě.

Zpoza dveří dětského pokoje zachytil Marek hlasy členů týmu bratislavské kriminálky. Mezi nimi rozeznal mladého poručíka Líšku, který nastoupil na oddělení jen před několika měsíci. Velmi rychle si stihl pokazit reputaci, když se na začátku předchozího vyšetřování dopustil hned několika chyb. Jeho novým kolegům však stačilo už jen to, že se Líška choval arogantně, povýšenecky a do týmu vyšetřovatelů vražd se dostal díky protekci.

Wolf okamžitě vystartoval ke dveřím, málem přitom vrazil do policisty, který ho hlídal. „Snad to nechcete nechat na Líškoví!

Jak je možné, že sem neposlali nějakého služebně staršího operativce?“

„Marku, uklidni se,“ přikázal mu menší a mimořádně hubený poručík s výrazně zrzavými vlasy. „Všichni ostatní na oddělení tě moc dobře znají. Nebude podle tebe rozumnější, když případ převzme někdo absolutně nezaujatý?“

„Jen pokud chceme dát vrahovi šanci, aby mu to prošlo,“ prohlásil Wolf.

Jeho poznámka se Líšky zjevně dotkla. Raději se obrátil na mladého policistu, který nasazoval Wolfovi pouta. „Měl bys ho líp hlídat.“

Marek zaskřípal zuby, ale nezbývalo mu nic jiného než se stáhnout do pozadí. Dřív než se znovu nechal zavřít do dětského pokoje, přede všemi požádal Vanka, aby na místo činu dohlédl on.

Wolf nervózně kroužil po místnosti jako lev v kleci. Až v té chvíli si uvědomil, že do jeho bývalého dětského pokoje se v mezichase nastěhoval Patrik. Díval se na velké graffiti, které zdobily zeď nad postelí. Byla to tři zdánlivě nesmyslná písmena nastříkaná černou a křiklavě růžovou barvou.

Přes graffiti byly nalepené skici, které vznikly v umělecké škole. Tři portréty nakreslené obyčejnou tužkou na kancelářském papíře. Marek si je lépe prohlédl a připomněl si, jak talentovaný je jeho bratr. V den, kdy ho přihlásil do umělecké školy, se začali sbližovat. Pak se vrátila matka a on tam přestal chodit. Kvůli ní.

Wolf znovu pomyslel na nevlastního bratra, ale tentokrát v duchu nepolemizoval nad tím, jestli je, nebo není vrah. Zajímalo ho, kam Patrik utekl. Jestli se někde ukrývá. Anebo, v horším případě, jestli se něco nestalo taky jemu. Ta otázka v něm začala hlodat právě při pohledu na kresby. Znázorňovaly tři muže, ze kterých nebyl Markovi povědomý ani jeden. Odkud je Patrik znal a proč je kreslil?

Z myšlenek ho vytrhl hluboký dunivý hlas, který se rozléhal prostorným bytem s vysokými stropy. Okamžitě ho přiřadil řediteli oddělení Otčenášovi.

„Richarde?“ ozval se Wolf z dětského pokoje.

„Marku,“ přivítal se s ním Otčenáš, když otevřel dveře a uviděl ho. „Upřímnou soustrast, mrzí mě, co se stalo.“

Ředitel vzápětí vyběhl z pokoje a nadělal ještě větší rozruch. „Do prdele, sundejte mu ty pouta! Snad není podezřelý.“

„Pane řediteli,“ protestoval Líška. „Přece ho nechcete vyloučit z podezřelých? Našli jsme ho na místě činu.“

„Marku, udělal jsi to?“ zeptal se ho Richard místo toho, aby odpověděl poručíkovi.

Marek zavrtěl hlavou.

„Mně to stačí,“ rozhodl ředitel, a tak Markovi pouta sundali.

Wolfa povzbudilo, že má ředitele na své straně. Masíroval si odřená zápěstí a byl připravený rozdávat pokyny technikům, když ho Otčenáš zastavil na prahu dětského pokoje.

„Co si myslíš, že děláš?“ zeptal se ho.

„Vyšetřuju případ,“ odpověděl Marek se samozřejmostí v hlase.

„Na to zapomeň,“ vyvedl ho Otčenáš z omylu. „Jde o vraždu tvé matky. V žádném případě nemůžeš vést vyšetřování.“

„Jestli máš strach, že jsem citově zaangažovaný...“ zkoušel to ještě Wolf.

„O tomhle nebudeme diskutovat. Na tomhle místě činu si ani neškrtněš. Počkáš, až tě někdo odveze na ředitelství, tam učiníš výpověď a tím to pro tebe hasne.“

Otčenáš nemusel zvyšovat hlas, aby Wolf pocítil vážnost jeho slov. Okamžitě se podřídil a stroze přikývl.

Zanedlouho pochopil, že sundání pout bylo spíš vstřícné gesto než automatické vyloučení jeho viny.

24. května 2017

Bylo dávno po půlnoci, když Marka Wolfa zavřeli ve výslechové místnosti. V průběhu své policejní kariéry tam seděl už mnohokrát, tentokrát to však bylo na opačné straně. Většinou měl výhled

na vyslýchaného, nikdy nečekal výslech jeho samotného. Díval se na dveře a přemýšlel, kdo jimi projde. Probíral v hlavě kolegy vyšetřovatele a snažil se odhadnout, kterému dá Otčenáš tento případ do rukou. Zaskočilo ho, když za ním nakonec přišel samotný ředitel v doprovodu vyšetřovatele z kriminální agentury.

„Slavomír Dokúpil, kapitán,“ představil se plavovlasý dlouhán s propadlým hrudníkem a obličejem poznamenaným pubertálními jizvami. Mohl být přibližně ve Wolfově věku, možná o něco mladší. Měl velké pronikavě modré oči, které Markovi připomněly jeho huskyho Fenrira. Díky vpadlým tvářím a ostrým lícním kostem se zdály ještě výraznější.

„Kriminální agentura přebírá případ vraždy mé matky?“ divil se Wolf, který kolegu z národní agentury poznal zejména podle formálního oblečení. „Je to fakt nutné?“

„Považujte nás spíš za odborný dozor,“ objasnil mu svoji úlohu Dokúpil. Mezitím se k nim přidal vyšetřovatel z krajského ředitelství Ivan Jurčovič.

Jurčovič vypadal vedle kolegy z národní agentury jako jeho starší bratr. Taký byl plavovlasý, uhlazený a upravený jako vždy, i když ho povolali do práce pozdě v noci.

„Takže jsem podezřelý, nebo ne?“ chtěl vědět Marek, když si uvědomil, že ho budou vyslýchat hned dva vyšetřovatelé a pravděpodobně se jeho výpovědi zúčastní taky samotný ředitel.

Otčenáš se zhluboka nadechl. „Je to komplikovaná situace, ale věřím, že pomoc zvenčí její řešení značně urychlí.“

„To nebyla odpověď na moji otázku,“ poznamenal Wolf.

„Mě by spíš zajímalo, kdo povede výslech,“ ozval se rozezpálý Jurčovič. „Mám pocit, že jsem se sem vláčet naprosto zbytečně.“

„Jsme na vaší půdě, takže je to ve vašich rukách. Já jsem jen nestranný pozorovatel, alespoň prozatím,“ vysvětloval vyšetřovatel z národní agentury.

„Asi všichni potřebujeme v první řadě slyšet tvoji verzi toho, co se dnes odehrálo,“ obrátil se na Wolfa rozhodně Otčenáš.